

Smiluj se, Pane, neboť jsme zhřešili. (Žalm 51)

NEDELNÍ EVANGELIUM (Mt 4, 1 - 11)

Ježíš byl vyveden od Ducha na poušť, aby byl pokoušen od ďábla. Když se postil čtyřicet dní a čtyřicet nocí, nakonec vyhladověl. Tu přistoupil pokušitel a řekl mu: „Jsi-li Syn Boží, řekni, ať se z těchto kamenů stanou chleby.“ On však odpověděl: „Je psáno: 'Nejen z chleba žije člověk, ale z každého slova, které vychází z Božích úst.'“ Potom ho ďábel vzal s sebou do Svatého města, postavil ho na vrchol chrámu a řekl mu: „Jsi-li Syn Boží, vrhni se dolů. Je přece psáno: 'Svým andělům dá o tobě příkaz, takže tě ponесou na rukou, abys nenarazil nohou o kámen.'“ Ježíš mu odpověděl: „Také je psáno: 'Nebudeš pokoušet Pána, svého Boha.'“ Zase ho vzal ďábel s sebou na velmi vysokou horu, ukázal mu všechna království světa i jejich slávu a řekl mu: „To všechno ti dám, jestliže padneš a budeš se mi klanět.“ Tu mu Ježíš řekl: „Odejdi, satane! Neboť je psáno: 'Pánu, svému Bohu, se budeš klanět a jen jemu sloužit.'“ Potom ho ďábel nechal – i přistoupili andělé a sloužili mu.

KRÁTKÉ ZAMYŠLENÍ

Dnešní evangelium nás vede k tomu, že v postní době bychom měli přemýšlet také o tom, jak jsme připraveni čelit zlu a utrpení. Jak překonáváme těžké časy a životní podmínky? Postní doba je o odříkání, ale i o smíření se s vlastní zranitelností a o životě v důvěře v Boha. Půst prostě znamená očekávat vše dobré z rukou Božích. V této zkušenosti se nesetkáváme s prázdnotou pouště. Nemusíme být blízko smrti hlady. V tichu rozjímání, v kontemplativní modlitbě se s námi Kristus setkává jako ten, kdo se o nás stará, naslouchá nám a drží nás za ruku. Bůh nechtěl být všemocný, ale *milosrdný* – a Ježíš nám to ukázal tím, že se nepodrobil světu se všemi jeho lákadly bohatství a moci, ale raději se zcela odevzdal svou lidskostí. Toto odevzdání se stalo se novým ránem vzkříšení, abychom již nemuseli umírat ve strachu z utrpení. Abychom vůči tomuto utrpení nikdy nezatvrdli a nedívali se stranou, ale spíše jej vždy považovali za dílo ďábla a bojovali proti němu. Abychom se nikdy nebáli vložit se do Božích rukou a přijmout svou zranitelnost, a mohli tak před Bohem stát v prostotě a pravdě.

POZDRAVY ZE SETKÁVÁRNY - ROZHOVOR S BRATREM METODĚJEM NĚMCEM OP

Dne 19.2. proběhla v Setkávárně přednáška s názvem „**Ježíš Kristus – jediný Spasitel nebo jedna z mnoha cest?**“ Přednesl ji P. ThLic. Metoděj Němec OP. Jeho cesta k víře, kněžství a Řádu bratří kazatelů nebyla přímočará, ale vedla určitou oklikou přes úspěšné studium architektury v Brně a pracovní zkušenost v Irsku. Následně proběhl vstup do noviciátu dominikánského řádu, vysvěcení na kněze (2017) a získání licenciátu v oboru dogmatické teologie ve Fribourgu (2024). Cílem našeho rozhovoru je představení osobnosti bratra Metoděje a zároveň také shrnutí ústředních bodů přednášky pro ty, kdo si ji chtějí oživit nebo se jí z jakéhokoliv důvodu nemohli zúčastnit. Protože by byla škoda vměstnat jeho odpovědi do pár odstavců, rozhodli jsme se v rámci redakce, že rozhovor rozdělíme na několik částí a bude v SZ vycházet postupně.

Otče Metoději, mohl byste se našim čtenářům krátce představit? *Na cestu ke kněžství, respektive do Řádu bratří kazatelů (což s tím úzce souvisí), jsem se dostal po návratu z Irska, kde jsem pracoval jako architekt a zároveň mi byla v této zemi dána milost velkého obrácení a návratu – po mnoha letech – ke svátostem. Když jsem se vrátil do Brna, začal jsem chodit a ministrovat u sv. Michala, kde se každodenně scházela dominikánská rodina. Krůček po krůčku jsem se tak přibližoval Řádu. „**Ježíš Kristus – jediný Spasitel nebo jedna z mnoha cest?**“ – tak zní název Vaší přednášky u nás ve farnosti. Mohl byste pro farníky, kteří se z jakýchkoliv důvodů nemohou zúčastnit, shrnout základní body, o kterých jste hovořil?*

Pro mnohé naše současníky si v posledku žádné náboženství vzhledem k dalším nemůže nárokovat nějakou prioritu či dokonce spásnou jedinečnost. Důvodem je pochopitelně mnoho faktorů, včetně postkantovského přenesení středobodu do lidského subjektu. Pro naši otázku to znamená, že se klíčem a relevantním principem stává subjekt a jeho náboženské aspirace. V této optice pochopitelně není možné, a ani smysluplné, uvažovat, že by vztahování se k absolutnu ze strany třeba křesťana, mělo být cennější či jiného řádu, než je tomu v případě budhisty, muslima či hinduisty.

Na druhou stranu Pán Ježíš praví, že jen skrze něj člověk přichází k Otci: „Já jsem cesta, pravda a život; nikdo nepřichází k Otci než skrze mne“ (Jan 14, 6). Apoštol Petr podtrhuje, že „pod nebem není lidem dáno žádné jiné jméno, v němž bychom mohli dojít spásy“ (Sk 4, 12), vždyť, slovy 1 Tim 2, 6, „je jen jediný Bůh a jediný prostředník mezi Bohem a lidmi: člověk Kristus Ježíš.“

Přesto však dobře víme, že k mnohým lidem se nedostává (alespoň ne adekvátně) radostná zvěst o Kristu. Zejména po objevení Nového světa teologové (zejména naši řádoví spolubratři ve španělské Salamance) s novou hloubkou promýšleli otázku spásy případně těch, kteří bez vlastní viny nepoznali evangelium. Mezi klíčové principy zde patří ignorantia invincibilis, nezaviněná nevědomost, která ještě neklade překážku vzhledem k rozvinutí Boží milosti, či implicitní víra, totiž víra, která, byť Krista nevyznává explicitně, je vírou zavínutou, proti Kristu se nevymezuje a je otevřena Krista vyznat explicitně, pakliže bude hlásán. Vždyť „bez víry se nelze líbit Bohu; neboť ten, kdo se přibližuje Bohu, musí věřit, že je a že odměňuje ty, kdo ho hledají“ (Žid 11, 6).

(konec 1. části)

SVĚTCI MÉHO SRDCE - SV. DAVID

David byl královského původu, podle tradice byl vnukem Cerediga ap Cuneddy, krále Ceredigionu. Narodil se kolem roku 512 v Henfynywu. David podnikl pouť do Jeruzaléma, kde byl vysvěcen na biskupa. Katedrála, kterou založil, je dnes katedrálou sv. Davida ve Walesu (Pembrokeshire). Kolem roku 550 se zúčastnil synody v Brefi ve Walesu, kde vystoupil proti pelagianismu a byl zvolen primasem Walesu. V této funkci předsedal v roce 569 synodě v Caerleonu. Jeho nejznámějším zázrakem je, že při kázání v Brefi si lidé stěžovali, že na něj dobře nevidí. V tu chvíli se snesl bílý holub a pod ním vyrostl kopec. David založil několik klášterů ve Walesu, Anglii a Bretani, kde zavedl přísný klášterní řád, podle kterého mniši museli sami tahat pluh, jíst pouze chléb se solí a bylinkami a pít vodu. Dále zakázal jakýkoli osobní majetek. David zemřel 1. března 589 a byl pohřben ve své katedrále. Den jeho úmrtí je dnem jeho památky jako svátek svatého Davida. Rhygyfrach, biskup St. Davids, sestavil kolem r. 1090 jeho hagiografii, dle jeho sdělení na základě dokumentů. Papež Kalixt II. ho svatořečil v r. 1123. Sv. David je patronem Walesu, kde bylo opakovaně navrženo, aby se den jeho památky stal veřejným svátkem.

AKTUALITY Z FARNOSTI

- Také tuto neděli po mších svatých zveme do farní **setkavárny**.
- Tuto neděli (22.2.) se bude během mší svatých v 7:30 a 9 hodin konat sbírka **Svatopetrský haléř**, prosíme o vaši štědrost. Ti, kteří nebyli na Popeleční středě na mši svaté, mohou přijmout **popelec**. V 15:00 následuje křížová cesta se svátostným požehnáním.
- V pátky v postní době zveme v 15 hodin do našeho kostela na **křížovou cestu**.
- V kostele jsou k dispozici krabičky pro **Postní almužnu**, viz <https://www.postnialmuzna.cz/>.

PROJEKT PROPOJENÍ

Prvním z cílů projektu je nová síť farností diecéze, farnosti nebudeme rušit, ale propojovat. Nová síť má odpovídat počtu kněží a věřících tak, aby každá farnost byla životaschopným společenstvím. Chceme vytvářet lepší podmínky, v nichž může náš duchovní život přirozeně růst. Usilujeme o to, **aby farnosti fungovaly jako bezpečné, živé a podpůrné prostředí pro všechny, kdo v nich hledají a žijí svůj vztah k Pánu**. Podklady k projektu jsou k dispozici na stolku v kostele.

KOUTEK MOUDROSTI

Věřící člověk musí vždy brát v úvahu dopad svých slov a skutků, a to je celoživotní učební proces.
(Miloš Szabo)